

KAPITOLA DVANÁCT

Současnost

Zasedací místnost na policejní stanici se plní sice zvolna, zato se v ní rychle dělá horko. Madison otevře jediné zdejší okno a sleduje Alexe, který zrovna přichází. Bílá bezdrátová sluchátka naznačují, že něco poslouchá na mobilu, a jak ho zná, nejspíš je to nějaký kriminální podcast. Následují ho tři strážníci, ale Madison ví, že Sanchez a Williamssová pracují na místě činu.

Objeví se seržant Steve Tanner a kývne na Madison. Brzy mu bude pětadvacet a slouží tu opravdu dlouho. Tvrdě dře a je pro tým obrovským přínosem. Madison doufá, že kdyby se detektiv Adams někdy rozhodl odejít, Steve zaujme jeho místo. Je svobodný, žije sám a tráví všechnen čas v práci. Pohlédne přes jeho záda na poslední příchozí – náčelnici Carmen Mendesovou.

Je elegantní jako vždycky, hedvábnou blůzu doplňují padnoucí kalhoty a černé střevíce na vysokém podpatku. Zavře za sebou dveře, čímž jim uleví od telefonů věčně vyzvánějících ve společné kanceláři.

„Oukej,“ řekne a pak se zastaví a zamračí. „Co to máte za zády, Madison?“

Madison se otočí a podívá se na tabuli. Jsou na ní všechny oběti uvedené pod zástupnými jmény, která se používají tam, kde není známa totožnost mrtvých: John Doe, Jane Doeová,

a děti Johnnie Doe a Jake Doe. Pod každým jménem je fotografie, až na to, že snímky dospělých jsou zakryté listem bílého papíru s nápisem: *Pozor – při jídle neodkrývat.*

Madison se podívá na Alexe. „Vaše práce?“

Zastrčí sluchátka do kapes úzkých černých džínů. Žádný dress code tady neplatí, důležité je, aby každý pořádně dělal to, za co ho platí. S úsměvem prohlásí: „Nechtěl jsem, aby někdo přišel o oběd. Koneckonců každý nemá silný žaludek.“

Náčelnice Mendesová přistoupí blíž, zvedne první stránku bílého papíru, a vzápětí ji nechá klesnout zpátky na místo. „Kéž bych se na to nedívala.“ Otočí se k Madison a Adamsovi. „Co zatím víme?“

Madison se napřímí. „Chybí mobily a peněženky obětí, z čehož vyplývá, že neznáme jejich totožnost. Musíme prověřit všechny jejich věci a pátrat po fotografiích, diářích a dokladech. V domě musí být něco, co nám prozradí, co jsou zač.“ Založí si paže. „Právě jsme se s Adamsem vrátili z márnice a situace je vážná. Jestli se nám nepodaří oběti identifikovat díky něčemu z jejich majetku, budeme muset požádat, abychom v případě dospělých mohli použít jejich DNA za předpokladu, že nalezneme příbuzné, s nimiž můžeme vzorek porovnat. Pokud ne, možná budeme mít štěstí a jeden z nich byl v minulosti zatčen, takže jeho identita vyjde najevo porovnáním otisků prstů.“

„To byli tak příšerně zohavení?“ podívá se Steve. Zjevně si fotografie zatím neprohlédl.

„Byli,“ přisvědčí Madison. „V tomhle případě nám nepomůže ani rekonstrukce obličeje na základě lebky – nic moc z ní totiž nezbylo. Já se upínám k naději, že v domě najdeme něco, co nám je pomůže identifikovat, anebo někdo nahlásí pohřešované osoby odpovídající jejich popisu.“

„Co ty děti?“ zeptá se Mendesová. Podívá se na tabuli. „Ty zohavené nebyly.“